

INTERNATIONAL BODY PSYCHOTHERAPY JOURNAL

THE ART AND SCIENCE OF SOMATIC PRAXIS

INCORPORATING US ASSOCIATION FOR BODY PSYCHOTHERAPY JOURNAL

International Body Psychotherapy Journal *The Art and Science of Somatic Praxis*
Volume 13, Number 2, Fall 2014 ISSN 2169-4745 Printing, ISSN 2168-1279 Online
© Author and USABP/EABP. Reprints and permissions secretariat@eabp.org

כתב-העת הבינלאומי לפסיכותרפיה גופנית האומנות והמדע של ההיבט הגופני

כרך 13, מספר 2, סתיו 2014
תרגום התקצירים מאנגלית על-ידי: רחל שליט

Shadows in the History of Body Psychotherapy: Part II Courtenay Young with Gill Westland

Abstract

This article is intended to open up a discussion and to begin to name, to reflect on, and gradually start healing some of the wounds arising during the development of body psychotherapy, particularly during the period 1960-2000. It highlights several inherent problems in individuals single-handedly pioneering new methods, and several systemic difficulties in the organization of the original training courses. These 'shadows' are not unique to body psychotherapy and similar examples can be found in many other modalities of psychotherapy and in many other communities. They have implications for the wider professional field and also for the future development of our field of body psychotherapy and, once named and owned, can be utilized more positively. Because of its length, the article has been split into 2 parts.

Keywords: Body psychotherapy, shadow, history, abuse, healing, ethics

*

צללים בהיסטוריה של הפסיכותרפיה הגופנית: חלק 2 קורטני יאנג וג'יל ווסטלנד

מאמר זה מתכוון לפתוח בדיון ולהתחיל לשיים, להתבונן על, ובאופן הדרגתי להתחיל ולרפא חלק מהפצעים שהופיעו במשך ההתפתחות של הפסיכותרפיה הגופנית, בעיקר במהלך התקופה 1960 – 2000. הוא מדגיש מספר בעיות אינהרנטיות בדמויות אשר סללו דרך לשיטות חדשות, ומספר קשיים מערכתיים בארגון של קורסי הכשרה מקוריים. 'צללים' אלו אינם ייחודיים לפסיכותרפיה גופנית ודוגמאות דומות ניתן למצוא בשיטות רבות אחרות של פסיכותרפיה ובקהילות רבות אחרות. לצללים יש השלכות על השדה המקצועי הרחב וגם על ההתפתחויות העתידיות של תחום הפסיכותרפיה הגופנית, אולם ברגע שניתן להם שם ומקבלים עליהם בעלות, ניתן להפיק מהם תועלת באופן יותר חיובי. בשל אורכו, מאמר זה חולק לשני חלקים.

מילות מפתח: פסיכותרפיה גופנית, צללים, היסטוריה, התעללות, ריפוי, אתיקה

The Scene of the Crime: Traumatic Transference and Repetition as Seen Through Alfred Hitchcock's Marnie

Eric Wolterstorff, Ph.D. & Herbert Grassmann, Ph.D.

Abstract

This essay presents an integrated approach to treating traumatic transference dynamics. Our theory integrates findings from the family therapy literature, principally the contributions of Murray Bowen; new understandings about memory from the field of neuropsychology, most clearly expressed in the writings of James Grigsby; and insights into the behavior of the autonomic nervous systems of people after they have been stressed or traumatized, as modeled by Peter Levine.

Our work integrates these three literatures into an approach to addressing the complex interpersonal dynamics that arise when psychotherapists work with clients who have experienced a particular class of traumas which we call "in-group traumas", which is to say, those clients who have a history of involvement in traumatic incidents in their families, schools, churches or other tightly knit groups. Because of the close and ongoing nature of relationships in these groups, memories of traumatic experiences in such environments can be more complex than memories of car accidents, surgeries, or even an attack by a stranger. We propose a way to conceptualize these memories of "in-group" traumas. To do so, we rely on five ideas: 1) It is useful to simplify people's behavior during a traumatic event into four roles: Savior, Victim, Bystander, Perpetrator. A single individual might play more than one role, even during the same event. 2) Individuals playing any of these four roles can develop posttraumatic symptoms. 3) Traumatic reenactment can be accounted for through the mechanism of projective identification. 4) During a traumatic event, we remember not so much what happened to us alone, but rather our subjective interpretation of the entire traumatic event itself; we remember the *scene of the crime*. 5) Healing from a complex relational trauma requires integrating all four posttraumatic roles and, through them, the whole of the traumatic event. Identifying with one of the roles and disidentifying with the others, as is usual, leaves clients with a superficial misinterpretation of what they actually remembered because, during the original traumatic event, they also remembered what they imagined at that moment to have been the experience of others present. To conclude, we describe the implications of this interpretation for clinical interventions. Throughout, we use a (fictional) case study accessible to any reader, Alfred Hitchcock's 1961 psychological thriller, *Marnie*.

Keywords: trauma, group dynamics, traumatic transference and countertransference, traumatic reenactment and projective identification, posttraumatic memory space, Alfred Hitchcock

*

סצנת הפשע:

העברה טראומטית ושיחזור בסרטו של אלפרד היצ'קוק, מארני

דר' אריק וולטרסדורף ודר' הרברט גראסמן

מאמר זה מציג גישה אינטגרטיבית לטיפול בדינמיקה של העברה טראומטית. התאוריה שלנו משלבת ממצאים מספרות על טיפול משפחתי, בעיקר מתרומתה של מורי בואן; הבנות חדשות על זיכרון משדה הנורופסיכולוגיה, כפי שבאות לידי ביטוי באופן הכי ברור בכתביו של ג'יימס גריגסבי; ותובנות בנוגע להתנהגות של מערכת העצבים האוטונומית של אנשים לאחר לחץ או טראומה, כפי שמודל ע"פ פטר לוין.

עבודתנו משלבת את שלושת המקורות הללו לגישה המתייחסת לדינמיקה הבינאישית המורכבת בעבודה עם מטופלים שחוו סוג מסוים של טראומה שאנו מכנים "טראומות תוך-קבוצתיות" – מטופלים בעלי היסטוריה של מעורבות באירועים טראומטיים במשפחותיהם, בבתי הספר, כנסיות או קבוצות מאוחדות אחרות. בשל האופי הקרוב והמתמשך של מערכות היחסים בתוך קבוצות אלו, זיכרונות של חוויות טראומטיות בסביבות אלו עלולים להיות יותר מורכבים מזיכרונות של תאונה, ניתוח, או אפילו התקפה על יד זר.

אנו מציעים דרך להמשיג את הזיכרונות של "טראומות תוך-קבוצתיות". כדי לעשות זאת, אנו מסתמכים כל חמישה רעיונות: 1) ניתן לסווג את התנהגותם של אנשים החווים אירוע טראומטי

באחד מארבע התפקידים הבאים: מציל, קורבן, משקיף, מקרבן. משתתף אחד יכול למלא יותר מתפקיד אחד, גם במהלך אותו האירוע. (2) משתתפים בכל אחד מהתפקידים הבאים יכולים לפתח סימפטומים פוסט-טראומטיים. (3) שיחזור טראומטי יכול להתבטא דרך המנגנון של הזדהות השלכתית. (4) במהלך אירוע טראומטי, אנו זוכרים לא כל כך את מה שקרה לנו עצמנו, אלא את הפרשנות הסובייקטיבית של אירוע הטרומטי בכללותו; אנו זוכרים את זירת הפשע. (5) ריפוי מטראומה התייחסותית מורכבת דורש אינטגרציה של כל ארבעת התפקידים הפוסט-טראומטיים, ודרכם, את כל האירוע הטרומטי בכללותו. הזדהות עם אחד מהתפקידים וחוסר הזדהות עם אחרים, כנהוג, מותיר את המטופלים עם פרשנות שטחית מסולפת של מה שהם זוכרים, משום שבמהלך אירוע הטרומה המקורי, הם גם זוכרים את מה שהם דמיינו באותם רגעים, כחוויה של האחרים הנוכחים באירוע.

לסיכום, אנו מתארים את ההשלכות של פרשנות זו להתערבות קלינית. לאורך המאמר אנו משתמשים בתיאור מקרה (דמיוני), נגיש לכל קורא, המותחן הפסיכולוגי של אלפרד היצ'קוק, משנת 1961, מארני.

מילות מפתח: טראומה, דינמיקה קבוצתית, העברה והעברה נגדית טראומטית, שיחזור טראומטי והזדהות השלכתית, זיכרון פוסט-טראומטי, אלפרד היצ'קוק

SOMATIC PSYCHOTHERAPY AND THE AMBIGUOUS FACE OF RESEARCH

Gregory J. Johanson, PhD

Abstract

The relationship between somatic psychotherapy, science, and research are explored, especially as they relate to Hakomi Therapy as one modality within the body-inclusive therapeutic community. It outlines how a training institute, as a provider of psycho-somatic therapy trainings, functions as both a consumer and generator of research. Issues explored include how somatic therapists have pioneered aspects of psychotherapy in advance of corroborating research findings; how findings are engaged critically in light of clinical experience; and how findings beyond psychotherapy in cognate fields such as neuroscience, developmental studies, multicultural, and spiritual arenas are necessarily integrated into an adequate research agenda. "Science" in this context refers to principles from the sciences of complex adaptive systems (CAS) and the philosophy of science of what it means to be human. "Research" refers to experimental methods for confirming or questioning scientific/clinical assertions.

Keywords: psychotherapy research, somatic psychotherapy, Hakomi Therapy, AQAL Integral Theory

*

פסיכותרפיה גופנית והפנים השנויים-במחלוקת של המחקר

דר' גרגורי ג'. גוהנסון

מערכת היחסים בין פסיכותרפיה גופנית, מדע ומחקר נבחנים במאמר, במיוחד בהקשר של תרפיית האקומי כשיטה בתוך הקהילה הטיפולית המכלילה-גוף. המאמר מתאר כיצד מוסד הכשרה, כספק של הכשרה בטיפול פסיכו-סומאטי, משמש גם כצרכן וכספק של מחקר. הנושאים הנבחנים כוללים בין היתר כיצד תרפיות-גוף חלוצות בתחומים של פסיכותרפיה והקדימו ממצאים מחקריים; כיצד ממצאים משולבים באופן ביקורתי לאור ניסיון קליני; וכיצד ממצאים מעבר לפסיכותרפיה בתחומים מקורבים כמדעי המוח, מחקרים התפתחותיים, ותחומים רב-תרבותיים ורוחניים, בהכרח משולבים בסדר-יום מחקרי הולם.

"מדע" בהקשר זה מתייחס לעקרונות מהמדע של מערכות-הסתגלות-מורכבות (CAS – Complex Adaptive Systems) והפילוסופיה של המדע בנוגע למה המשמעות של היותנו בני-אנוש. "מדע" מתייחס לשיטות ניסיוניות של אישוש או פקפוק בטענות מדעיות/קליניות.

Body Psychotherapy for Anxiety Disorders

Manfred Thielen, PhD

Abstract

In this paper, an overview of anxiety theories including the latest findings from perinatal and infant research will be explored from a holistic perspective. The body psychotherapy approach to anxiety problems will then be illustrated with case vignettes.

This article is based on an article, which was first published in German in "Psychotherapie und Wissenschaft" (Psychotherapy and Science). Volume 1, Number 1/2011 with the title: "See how eloquent – the body in psychotherapy. IV" Ulrich Sollmann (Ed.), but has been essentially rewritten. Translation by Elizabeth Marshall

Keywords: anxiety theory, Freud, Reich, psychodynamics, infant research, body psychotherapy in practice

*

פסיכותרפיה גופנית עבור הפרעות חרדה

דר' מנפרד טילן

במאמר זה, יובאו סקירה כללית של תאוריות חרדה כולל הממצאים האחרונים ממחקרי עובריות וינקות, מנקודת מוצא הוליסטית. הגישה של הפסיכותרפיה הגופנית לבעיות חרדה תודגם בתיאור ממקרה גופני.

מאמר זה מבוסס על מאמר אשר פורסם לראשונה בגרמנית במגזין "Psychotherapie und Wissenschaft" (Psychotherapy and Science). Volume 1, Number 1/2011 with the title: "See how eloquent – the body in psychotherapy. IV" Ulrich Sollmann (Ed.) אולם המאמר שוכתב משמעותית. תורגם על ידי אליזבט' מרשל.

מילות מפתח: תאוריית חרדה, פרויד, רייך, פסיכודינמיקה, מחקר בינקות, פסיכותרפיה גופנית בפועל.

Somatic Dialogues:

Embodied Relating

Asaf Rolef Ben-Shahar, PhD

Introduction

With contributions from David Boadella, Stanley Keleman, Will Davis, and Akira Ikemi
Big bodies interest me — by which I don't mean heavy-built people, but big bodies – families, organisations, communities. The body of our community as body psychotherapists has a painful history of ostracising and marginalising. It often had to fight for its right to exist alongside the more mainstream therapeutic modalities. Reich and the first generation of his students had to struggle to be acknowledged as legitimate theoreticians and clinicians, and we are fortunate to be living in a different era. Most psychoanalytic journals are not only addressing the body in psychotherapy, but also relating to somatic methodologies of working with the body in therapy. Looking at the body psychotherapeutic community I am left wondering about the body that we are; what kind of body do we have? Sadly, it feels that we are oftentimes fragmented and isolated — that even within body-psychotherapy there exists a lot of segregation, dissociation, and primarily, lack of rigorous interdisciplinary dialogue.

We at the IBPJ wanted to help us embody our communal body by facilitating interdisciplinary discussions through a platform for clinicians from different modalities to share their thoughts and feelings about themes that concern us all.

This colloquium is the first dialogue in what we hope to be many. We have asked Nick Totton to write about embodied relating, the connection between being bodies and being in relationships, from his own theoretical and clinical stance, Embodied Relational Therapy (ERT). Following Totton's lucid foundation of his ideas and understanding, we have asked four leading figures in the field of body psychotherapy to each write a responding paper, dialoguing with Totton's. Finally, Totton has shortly commented about those responses.

The four respondents are David Boadella, founder of Biosynthesis; Stanley Keleman, pioneer of Formative Psychology; Will Davis, who created Functional Analysis; and Akira Ikemi, one of the most senior clinicians in Focusing Oriented Psychotherapy today. We are delighted and proud that such prominent members of our community were willing to partake in this project and are certain that our readers will appreciate the variety and conviction, the similarities and differentness. We hope that this project will continue and are engaged in gathering material (and writers) for further themes around which to dialogue.

We hope that you enjoy the richness of this unravelling body and, as always, invite feedback, questions, and comments.

*

דיאלוגים גופניים:

קשר מונכח-גוף

ד"ר אסף רולף בן שחר

בד בבד עם תרומתם של דיויד בואדלה, סטנלי קלמן, וויל דיוויס ואקירה איקמי, גופים גדולים מעניינים אותי – אין כוונתי לאנשים שמבנה גופם כבד, אלא גופים גדולים – משפחות, ארגונים, קהילות. לגוף של הקהילה שלנו כפסיכותרפיסטים גופניים יש היסטוריה כואבת של נידוי ודחיקה לשוליים. לעיתים תכופות היה עליו להילחם על זכותו להתקיים לצד השיטות הטיפוליות המרכזיות יותר. רייך והדור הראשון של הסטודנטים שלו היו צריכים להיאבק על ההכרה כתאורטיקנים ומטפלים לגיטימיים, ואנו ברי מזל לחיות בתקופה אחרת. רוב כתבי העת הפסיכואנליטיים לא רק מתייחסים לגוף בפסיכותרפיה, אלא גם מתייחסים למתודולוגיות סומטיות לעבודה עם הגוף בטיפול.

בהתבוננותי על גוף הקהילה הפסיכודינמית אני נותר תוהה בנוגע לגוף שאנו; איזה גוף יש לנו? לצערי, זה מרגיש שלעיתים תכופות אנו מפוצלים ומבודדים – שאפילו בקרב הפסיכותרפיה הגופנית קיימים פיצולים רבים ובעיקר, מחסור בשיח בין-תחומי קפדני.

אנו ב IBPJ, רצינו לסייע לנו להנכיח את הגוף המשותף שלנו על ידי קידום של דיונים בין-תחומיים באמצעות פלטפורמה למטפלים מגישות שונות לחלוק את מחשבותיהם ותחושותיהם בנוגע לנושאים המעניינים את כולנו.

אסופה זו הינה השיח הראשון מיני רבים, כך אנו מקווים. ביקשנו מניק טוטון לכתוב על קשר מונכח-גוף (embodied relating), הקשר שבין היותנו גופים להיותנו במערכות יחסים, מתוך עמדתו התאורטית והקלינית, תרפיה התייחסותית מונכח-גוף (ERT - Embodied Relational Therapy). בעקבות התשתית הברורה של רעיונותיו והבנתו, ביקשנו מארבע דמויות מובילות בשדה הפסיכותרפיה הגופנית לכתוב מאמר התייחסות, המתכתב עם זה של טוטון. לבסוף, טוטון העיר בקצרה על תגובות אלו.

ארבעת המגיבים הינם דויד בואדלה, מייסד הביוסינתזה; סטנלי קלמן, חלוץ הפסיכולוגיה התבניתית/צורנית (Formative Psychology); וויל דיוויס, אשר יצר את 'אנליזה פונקציונלית'; ואקירה איקמי, אחד מהמטפלים הבכירים בפסיכותרפיה מכוונת התמקדות (FOT - Focusing Oriented Psychotherapy) כיום.

אנו שמחים וגאים שחברים כה בולטים בקהילתנו הסכימו לקחת חלק בפרויקט זה ובטוחים כי הקוראים יעריכו את הגיוון והאחדות, הדמיון והשונות. אנו מקווים שפרויקט זה יימשך, וממשיכים באיסוף חומרים (וכותבים) לנושאים נוספים לשיח.

אנו מקווים שנהניתם מהעושר של הגוף הנגלה וכתמיד, מזמינים משוב, שאלות ותגובות.

Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy

Nick Totton, MA

Abstract

This paper argues and tries to demonstrate that embodiment cannot simply be bolted onto traditional concepts of transference, countertransference, and projection, or vice versa, but that a fully embodied therapy must be reconceived from the ground up. It offers an embodied account of relational patterns; a theoretical context for this account, which draws on theories of embodied cognition and on the work of Maurice Merleau-Ponty; and, following out of these two themes, an argument for thinking of therapy as *play*. There is also a note on embodied social and cultural processes. The conclusion is that an embodied therapy throws into question the separation between world and perceiving subject, as well as between one subject and another.

Key words: embodiment, phenomenology, embodied cognition, embodied relationship

*

קשר מונכח-גוף: הקרקע של פסיכותרפיה

ניק טוטון, MA

מאמר זה טוען ומנסה להדגים שהנכחה-גופנית (embodiment) אינה יכולה להיות "מוברגת" בפשטות לתוך תאוריות מסורתיות של העברה, העברה נגדית, השלכה או ההופכי לה; אלא שתרפיה שהינה לגמרי מונכחת-גוף (embodied) חייבת להיות נחשבת ומומשגת מחדש, מהקרקע ומעלה. המאמר מציע הנכחה-גופנית לתבניות התייחסותיות; הקשר תאורטי לגישה זו, הנשענת על תאוריות של קוגניציה מונכחת-גוף ועל עבודתו של מוריס מרלו-פונטי; וכיוצא משני מוטיבים אלו- טיעון לחשיבה על תרפיה כעל *משחק*. ישנה גם הערה על תהליכים חברתיים ותרבותיים מונכחי-גוף. המסקנה היא שתרפיה מונכחת-גוף מציגה שאלה בדבר הפרדה שבין העולם והאובייקט המקבל, כמו גם בין אחד לשני.

מילות מפתח: הנכחה-גופנית (embodiment), פנומנולוגיה, קוגניציה מונכחת-גוף (embodied cognition), מערכת יחסים מונכחת-גוף

Responsive Combodying, Novelty, and Therapy Response to Nick Totton's Embodied Relating, The Ground of Psychotherapy

Akira Ikemi

Abstract

In this paper, written as a response to Nick Totton's article "Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy", the author first presents his recent view on embodiment. The term *responsive combodying* is used to express the three perspectives comprising his view. From this standpoint, reflexive awareness about the pre-reflexive living forward of the body is articulated. The implicit and the unconscious are contrasted on the grounds of their respective temporalities. While the unconscious points to the past, combodying pre-reflexively points to the not-yet, to novel ways of relating and living. In psychotherapy, novel ways of living forward change both the client's and therapist's existence.

Keywords: combodying, the implicit, reflexive awareness, Focusing

*

'Responsive Combodying', חידוש ותרפיה
מענה למאמרו של ניק טוטון "קשר מונכח-גוף: הקרקע של פסיכותרפיה"
אקירה איקמי

נייר זה, נכתב כמענה למאמרו של ניק טוטון "קשר מונכח-גוף: הקרקע של פסיכותרפיה", הכותב מציג ראשית את השקפתו העכשווית על הנכחה. נעשה שימוש במונח 'responsive combodying' על-מנת לבטא את שלוש הפרספקטיבות המרכיבות את השקפתו. מנקודה זו, ישנה הבהרה של 'מודעות רפלקסיבית, משקפת' (reflexive awareness), בנוגע לחיים פרה-רפלקסיביים המקדימים לגוף. הבלתי-מפורש והתת-מודע מעומתים על בסיס זמניותם היחסית. בזמן שהתת-מודע מצביע אל העבר, ה-combodying pre-reflexively אל מה שטרם התרחש, לדרכים חדשות של התייחסות וחיים. בפסיכותרפיה, דרכים חדשות של חיים מקדימות שינוי, של קיום המטופל, כמו גם של המטפל, כאחד.

מילות מפתח: קומבודינג (combodying), הבלתי-מפורש, מודעות רפלקסיבית, התמקדות

Response to Nick Totton's Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy

Will Davis

Abstract

While agreeing with Totton's position on an embodied relationality in therapy, I have looked for clarification about some of the basic concepts to better understand the fused state of therapist/patient. This intertwined relationship is of particular interest to me because my position is that the role of the other is overemphasized in development and therapy.

Key words: embodiment, self organizing, endo self, embodied relations

*

מענה למאמרו של ניק טוטון "קשר מונכח-גוף: הקרקע של פסיכותרפיה"
וויל דייויס

בזמן שאני מסכים עם עמדתו של טוטון על התייחסותיות מונכחת-גוף (embodied relationality) בטיפול, חיפשתי הבהרות בנוגע לחלק מהתפיסות הבסיסיות, על מנת להבין טוב יותר את המצב המאוחד של מטפל/מטופל. מערכת היחסים המשולבת מעניינת אותי באופן מיוחד משום שעמדתי היא שהתפקיד של האחר הינו מודגש מדי בהתפתחות ובתרפיה.